

«Δεκατρία κεριά στο σκοτάδι»: Κριτική του βιβλίου του Μένιου Σακελλαρόπουλου

Δημοσιεύθηκε: 06/10/2016 4:45

«Οι άνθρωποι είναι σαν τα παράθυρα βιτρώ. Γυαλίζουν και αστράφτουν όσο ο ήλιος φέγγει απ' έξω, αλλά όταν πέσει το σκοτάδι, η πραγματική τους ομορφιά αποκαλύπτεται μόνο από ένα εσωτερικό φως», γράφει η Ελβετο-αμερικανίδα ψυχολόγος Elisabeth Kubler-Ross. Για το φως αυτό, το οποίο αναβλύζει από τις ψυχές των ανθρώπων που έχουν στερηθεί την όρασή τους για πάντα, μα και για το έρεβος στο οποίο ζούμε βυθισμένοι όλοι εμείς που κοιτάμε αλλά δεν βλέπουμε καθαρά, γράφει με τη δωρική του πένα ο συγγραφέας Μένιος Σακελλαρόπουλος στο νέο του βιβλίο. Ανάβει «δεκατρία κεριά στο σκοτάδι» και μας μυεί στον κόσμο των τυφλών, εντός και εκτός εισαγωγικών. Ένα μυθιστόρημα που εξαιρεί το ψυχικό σθένος, την απύθμενη δύναμη και την αστείρευτη θέληση των ανθρώπων που ζουν στο περιθώριο - δυστυχώς - της κοινωνίας μας, μα εκείνοι εξακολουθούν να χαμογελούν, να ονειρεύονται και ν' ατενίζουν με αισιοδοξία το αύριο...

Όλα αρχίζουν ένα βροχερό βράδυ όπου ο πολιτικός μηχανικός Αλέξανδρος Παυλής χάνει τον έλεγχο του αυτοκινήτου του και τραυματίζεται σοβαρά. Δίνει μάχη για να κρατηθεί στη ζωή, μα όταν ξεφεύγει τον κίνδυνο πρέπει να δεχτεί μια νέα πραγματικότητα: πως έχει χάσει οριστικά την όρασή του από το ένα του μάτι ενώ το δεύτερο έχει υποστεί σοβαρές βλάβες με αποτέλεσμα να μην βλέπει σχεδόν τίποτα. Ο Αλέξανδρος αρνείται να αποδεχτεί το γεγονός και παλεύει με τους δαίμονές του. Ξεσπάει στην Άννα, τη σύντροφό του, κατηγορώντας την για όλα. Κλείνεται στον εαυτό του και βρίσκει

διέξοδο στο ποτό. Άνθρωποι που τον αγαπούν, κάνουν προσπάθειες να τον βοηθήσουν να σταθεί και πάλι στα πόδια του και να ξεκινήσει μια νέα αρχή. **Όμως σύντομα θα συνειδητοποιήσει πώς η ορθότερη λύση είναι να απευθυνθεί στο Κέντρο Εκπαίδευσης και Αποκατάστασης Τυφλών.** Η γνωριμία του εκεί με τη Μαργαρίτα και η ζεστασιά που θα εισπράξει, θα τον οδηγήσουν σε μονοπάτια πρωτόγνωρα ... Και θ' ανακαλύψει πως για πρώτη φορά «βλέπει» καθαρά. Η Μοίρα όμως δεν έχει πει ακόμα την τελευταία της λέξη...

Η κραυγή αγωνίας των ηρώων μπροστά στις αμετάκλητες αλλαγές συγκλονίζει τον αναγνώστη.

Μια ανθρώπινη ιστορία ζωής που διδάσκει και συγκινεί βαθιά. Με ήρωες απλούς, απτούς, σύγχρονους, οικείους. Γνώριμες φυσιογνωμίες οι οποίες διακατέχονται από τα άγχη και τις ανασφάλειες που μεσουραρούν στη σημερινή εποχή, και οδηγούνται μοιραία σε εγωπαθείς συμπεριφορές και στην κοινωνική τους αποξένωση. **Χαρακτήρες που έχει σμιλεύσει με περίσσεια αγάπη ο συγγραφέας, εστιάζοντας στην ψυχοσύνθεσή τους και στις τρομακτικές αλλαγές που συντελούνται μέσα τους υπο το βάρος των γεγονότων.**

Αφήνει τα ηνία της υπόθεσης στα χέρια τους και εκείνοι άλλοτε ακολουθώντας τη φωνή της λογικής, άλλοτε την καρδιά τους, και άλλοτε τον απύθμενο θυμό και την οργή τους, λαμβάνουν αποφάσεις που καθορίζουν το μέλλον τους. Η πλοκή δεν αναλώνεται σε μακροσκελείς περιγραφές και ανούσιες λεπτομέρειες, αλλά στηρίζεται στους διαλόγους, προσφέροντας στο κείμενο ζωντάνια, αμεσότητα και ενέργεια. Η κραυγή αγωνίας των ηρώων μπροστά στις αμετάκλητες αλλαγές συγκλονίζει τον αναγνώστη και παραδίδεται αμαχητί στις συναισθηματικές τους μεταπτώσεις, προσδοκώντας τη λύτρωσή τους και την επούλωση των πληγών τους.

Ακολουθώντας το δύσβατο μονοπάτι της ζωής του Αλέξανδρου, ο κ. Σακελλαρόπουλος εξυμνεί την ομορφιά της ψυχής των τυφλών συνανθρώπων μας, οι οποίοι καταφέρνουν καθημερινά να παραδίδουν μαθήματα αισιοδοξίας και πίστης. Συνάμα μας φέρνει σε επαφή με τις αμέτρητες δυσκολίες και τα εμπόδια που καλούνται να ξεπεράσουν για να ζήσουν φυσιολογικά. Απλά πράγματα αποκτούν άλλη διάσταση όταν μεις μέσα σ' αυτό το σκοτεινό τούνελ της τύφλωσης: το πώς ξεχωρίζεις τα χρώματα των ρούχων σου, πώς μπορείς να διακρίνεις τα χαρτονομίσματα, το πώς κυκλοφορείς εντός και εκτός σπιτιού χωρίς να τραυματιστείς. **Συνειδητοποίησα μέσα από τις λέξεις της Μαργαρίτας πόσο αγνώμονες είμαστε απέναντι στις αμέτρητες χαρές που μας προσφέρει η ζωή μας, και πόσα λίγα τελικά απολαμβάνουμε από όσα έχουμε τη δυνατότητα να γευτούμε.**

Υποκλίθηκα στην επιμονή και την υπομονή που υποδεικνύουν αυτοί οι αληθινοί ήρωες της ζωής, αλλά και στο πάθος τους για δημιουργία, για μάθηση, για βελτίωση των συνθηκών διαβίωσής τους. Διαπίστωσα πως κάθε γεγονός - όσο οδυνηρό κι αν φαντάζει - έρχεται για να μας οδηγήσει σε νέους δρόμους που δεν τολμούσαμε να φανταστούμε για τον εαυτό μας.

Ένα ταξίδι αυτογνωσίας και ένας ύμνος στη θέληση για ζωή και για πραγμάτωση των ονείρων μας ...